

Hristos și Adunarea Sa (4)

Partea a 4-a: Hristos și dragostea Lui, purtarea Lui de grijă și planul Lui pentru Adunarea Sa

Versete călăuzitoare: Efeseni 5.25-27

Introducere

Versetele din acest pasaj al epistolei către Efeseni, cu care ne vom ocupa în seara aceasta în mod deosebit, sunt versetele Efeseni 5.25-27. Avem în ele legătura deosebită a Adunării cu Hristos – așa cum ea era inițial și așa cum ea este acum și va fi atunci când planul lui Dumnezeu cu ea va fi împlinit. Vedem imediat că în aceste versete Adunării îi este acordat un caracter foarte remarcabil și deosebit, a cărui posedare, așa cum va fi arătat, este prin Hristos Însuși.

Și dacă privim aceste versete în lumina întregii epistole, ele devin și mai remarcabile, pentru că, așa cum voi toți știți, epistola către Efeseni vorbește despre Adunare ca vas prin care Dumnezeu va revela gloria Lui în legătură cu domnia viitoare asupra întregului univers. Lumea este acum stricată, în ceea ce-l privește pe om, și Dumnezeu a știut de la început că așa va deveni, însă planul Lui opus acestei stări era ca lumea și tot ce era legat cu lumea în locurile pământești și cele cerești, în sfârșit să reflecte gloria Sa și să fie o onoare pentru Numele Lui veșnic. Planul Lui era ca lumea și tot ce este în ea să fie în final legate cu Fiul Său. Planul Lui era, să aducă toate lucrurile sub un Cap, în Hristos, așa cum găsim scris în Efeseni 1. Aceasta era hotărât mai dinainte de a fi lumea. Astfel totul a fost planificat de Dumnezeu. Eșecul omului, care este descris așa de clar în Scriptură, nu era o surpriză pentru Dumnezeu. El avea taina Lui, și aceasta consta în aceea că Hristos va domni odată cu dreptate peste toate lucrurile și că Dumnezeu va fi totul în toate.

Adunarea chemată la gloria veșnică

Însă mai era și altceva, care, dacă avem voie să spunem așa, este și mai surprinzător. Dacă ne gândim la Dumnezeu, nu suntem noi surprinși, că El cunoaște totul, că sfârșitul este înaintea Lui la fel de ușor și de tare ca începutul, însă minunea crește înaintea ochilor noștri, când învățăm din această epistolă, că la Hristos, în acel loc al gloriei sublime, când toate lucrurile vor fi depline, va fi o mireasă, una care are parte de acea glorie. Și aceea care va avea parte de domnia Lui, de guvernarea Lui și de gloria Lui nu va fi Israel, poporul pământesc, nicidecum un popor, așa cum este în lumea aceasta, ci Adunarea lui Hristos, compusă din aceia care au fost scoși din lumea păcătoșilor; căci aceasta înseamnă cuvântul adunare. Ei sunt chemați afară de Dumnezeu pentru Fiul Său.

De aceea vedem, că Dumnezeu de la început a avut planul ca imediat după ce Fiul Lui a fost răstignit și lepădat ca Împărat al lui Israel, să cheme afară pe aceia care trebuiau să fie uniți cu Hristos în gloria Lui cerească și să constituie Adunarea. El i-a chemat afară chiar și dintre iudei, pe aceia care s-au unit cu iudeii la răstignirea Domnului Isus. Și în harul Său i-a făcut mai întâi să fie aceia care aveau de suferit împreună cu Hristos și mai târziu să fie la Hristos în glorie și să aibă parte de gloria Lui.

Deoarece această chemare înaltă și cerească este prezentată în Scriptură, ar trebui să ne bucurăm de cunoașterea ei. Dacă cineva cunoaște sensul voci Tatălui lui, care la sfârșit îl va pune în posesia bunurilor enorme și la o poziție de autoritate în lumea aceasta, acea cunoaștere trebuie să influențeze comportarea lui de acum. Ea trebuie să-i fie o mângâiere, în timp ce el așteaptă să fie introdus în acea poziție; și de aceea revelarea viitorului Adunării ne-a fost făcută cunoscut acum, pentru ca noi prin această cunoaștere să putem fi încurajați în mijlocul suferințelor noastre. Simțim noi așa? Căutăm noi să înțelegem care este planul lui Dumnezeu cu noi, atunci când zilele pelerinajului nostru vor fi terminate?

Această epistolă, din care am citit un pasaj foarte scurt, este foarte clară cu privire la soarta viitoare a Adunării. Însă în aceste câteva versete sunt cuprinse unele gânduri spre care doresc să vă îndrept atenția. Nu vorbesc despre îndemnul dat soțului și soției. Acesta are locul lui și întotdeauna va avea efectul mare asupra acelor care sunt soț și soție, dacă ei înțeleg clar referirea la Hristos și Adunare.

Dragoste în veșnicia trecută

Apostolul spune în Efeseni 5.25:

Efeseni 5.25: Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.

Dacă studiați cu atenție acest pasaj, veți vedea că el conține un adevăr, care uneori ne scapă, dacă îl citim la întâmplare și nu medităm cu grijă asupra lui: „Hristos a iubit Adunarea”, se spune. Desigur El a iubit Adunarea, și noi acceptăm deplin dragostea Lui mare pentru Adunare; dar când a iubit El Adunarea? Hristos a iubit Adunarea înainte ca El să Se dea pe Sine Însuși pentru ea, și astfel trebuie să parcurgem un drum lung înapoi. Trebuie să mergem mult înainte de Golgota. Trebuie să mergem înapoi înainte de ieslea din Betleem. Noi trebuie să mergem înapoi înainte de trecutul inițial al istoriei pământului. Noi trebuie să mergem la sulul acelei cărți, în care este scris: „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” Adunarea era prezentă acolo înaintea Duhului Său veșnic. Atunci El a văzut Adunarea, și atunci El a iubit Adunarea. Înainte să fim noi, simțămintele divine, mari și adânci ale Domnului Isus s-au concentrat asupra Adunării: „Hristos a iubit Adunarea”.

De aceea dragostea pentru Adunare, și desigur la fel precum și dragostea Lui pentru Tatăl, L-a coborât din cer. El a văzut comoara din ogor, și El a vândut totul ca să-l dobândească. El a văzut o perlă, de mare valoare, și El a dat totul ca s-o primească. Însă planul dragostei a început atunci când El a văzut-o, și când a văzut Hristos Adunarea? O, cu mult, foarte mult

timp înainte să fim noi, inima lui Hristos și ochii lui Hristos s-au îndreptat spre noi, și dragostea Lui s-a odihnit pe Adunarea Sa. O, de ar prețui inimile noastre mărimea a ceea ce în versetul acesta este dezvăluit gândurilor noastre!

„Hristos a iubit Adunarea”; și dacă El a iubit-o cu așa mult timp înainte, dacă El a iubit-o atunci când a murit pentru ea, nu o iubește El încă, cu toată starea ei ruinată și necredincioasă? În ciuda imaginii triste de pe pământ, pe care Adunarea o dă în risipirea ei, în lipsa de unitate și în starea de ceartă, unde domnește mânia și dezbinarea, unde de fapt ar trebui să domnească dragostea și armonia? Sentimentele lui Hristos nu se schimbă, și de aceea ne putem bucura de dragostea nediminuată a lui Hristos pentru Adunarea Sa, în ciuda tuturor lucrurilor, a eșecului, a păcatului, care se lipsesc de Adunare în poziția ei în lumea aceasta. Dragostea lui Hristos rămâne aceeași.

Această dragoste veșnică a lui Hristos ne lasă să înțelegem puțin, ce se petrecea în inima Domnului nostru, atunci când a auzit mărturisirea lui Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu”. El a spus: „Pe această stâncă vreau să zidesc Adunarea Mea.” Era Adunarea Lui, El o avea înaintea ochilor Lui ca fiind a Sa. Zidirea a continuat secole, și ea va continua până când ultima piatră vie va fi zidită. Dar El, marele Ziditor, care avea planul Său înaintea Lui, avea desenul ei în cap, vedea Adunarea întreagă, terminată, în frumusețea ei, atunci când a spus: „Vreau să zidesc Adunarea Mea”. El știa că Israel se va îndepărta de El, că iudeii se vor ridica împotriva Lui și Îl vor răstigni, dar El a declarat: „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” Adunarea Lui va fi prezentată desăvârșită și terminată în ziua gloriei.

Deci, dragostea pentru Adunare era motivul primordial în inima lui Hristos, atunci când El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Să vedem ce conține în sine însuși această constatare. Domnul Isus Hristos nu pune aici pe prim plan prin apostol valoarea jertfei Sale, adică valoarea împăcării, pe care El a făcut-o, a ispășirii pentru păcatele noastre, pe care El a făcut-o la cruce. Nu acesta este primul gând din acest verset, chiar dacă este cuprins în el, ci aici este vorba de devotamentul Lui și de tot ce El era. El S-a dat pe Sine Însuși, ca să dobândească Adunarea. El S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Când Domnul Isus S-a apropiat de ceasul care stătea înaintea Lui, El, și tot ce era în El, era prins în ceea ce voia să facă pentru răscumpărarea Adunării Sale. El nu numai a renunțat la viața Lui, chiar dacă aceasta este adevărat. El a depus viața Lui; însă noi trebuie să învățăm, că El a jertfit întregul Său Eu. Și nu era un om, care a făcut aceasta; nu era un Avraam sau un Isaac, nu era Iov sau Isaia, care s-au dat; ci era Fiul lui Dumnezeu. Adevărul referitor la dăruirea Lui pentru fiecare din noi îl găsim prezentat în epistola către Galateni: „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine.” Marea dăruire este adevărată pentru fiecare din noi din seara aceasta.

Noi putem lua realitatea aceasta pentru fiecare din noi; dar să lăsăm privirea noastră să pătrundă mai departe și să ne gândim la Adunarea întreagă, deoarece „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea”. Domnul cunoaște pe fiecare din aceia care sunt ai Lui; și este un gând copleșitor, că Domnul Isus Hristos în acele ceasuri întunecate ale suferinței pe cruce a avut înaintea sufletului Său pe fiecare în parte din răscumpărații Săi.

Asupra Lui era o povară mare de vină, însă această povară îngrămădită se compunea din multe, așa putea spune, din multe poveri mici; povara vinii mele, povara vinii tale. Fiecare din noi era reprezentat acolo, și Domnul a suferit pentru fiecare în parte. Însă aici este și adevărul, pe care îl avem aici, numărul întreg și toată mulțimea acelor care constituie Adunarea Lui era înaintea Lui, atunci când Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare. Acesta era prețul îngrozitor, de neînțeles, pe care Domnul Isus Hristos l-a plătit pentru Adunarea Lui. Deci când ne gândim la jertfa Domnului nostru Isus Hristos, care cel mai mult este exprimată în moartea Sa, să avem înaintea inimilor noastre adevărul acesta: în primul rând, El S-a dat pe Sine Însuși pentru mine, și în al doilea rând, El S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunarea întreagă. Toți cei care alcătuiesc Adunarea au fost răscumpărați în același fel și prin aceeași jertfă de dragoste. Acesta este rezultatul din trecut, despre care se vorbește în legătură cu Adunarea. Noi privim în urmă și putem prin credință să vedem dragostea lui Hristos, dacă ne gândim că El S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare.

Sfințirea Adunării

Efesenii 5.26: ... ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,

În Efesenii 5.26 avem planul lui Hristos în această dăruire a jertfei. Ea era însoțită de un țel. Nu se spune, că El S-a dat pe Sine Însuși ca să elibereze pe sfinți de urmările drepte ale păcatelor lor. Aceasta este desigur adevărat. Nu se spune, că El a murit, pentru ca ei să poată avea viața veșnică. Aceasta este desăvârșit de adevărat, și noi găsim exprimat aceasta în alte părți ale Scripturii; însă noi găsim aici care este în prezent planul mare al Domnului în legătură cu Adunarea.

Și primul lucru, care este amintit, este sfințirea; „ca s-o sfințească”. Ce înseamnă sfințirea? Aici pare să însemne, că era intenția Domnului, atunci când S-a dat pe Sine Însuși pentru Adunare, s-o pună deoparte din mediul ei natural și să facă din ea ceva care aparține exclusiv Lui. Când un vas era rânduit pentru a fi folosit în Locașul Sfânt al lui Iehova, el devenea un lucru sfințit. Era ceva sfânt la el. Era ceva pus în mod deosebit deoparte pentru a fi folosit în Locuința sfântă a lui Iehova.

Voi știți, că împăratul păgân Belșatar a disprețuit pe Dumnezeu și a luat vasele Locașului Sfânt, pe care tatăl lui sau bunicul lui le-a adus de la Ierusalim la Babilon, și că el le-a folosit la masa oferită oaspeților lui (Daniel 5). El și mai marii lui au băut din aceste vase sfinte și au preamărit pe zeii lor din aur, argint, lemn și fier și astfel au profanat vasele Domnului. El le-a folosit într-un fel necurat și păcătos; ele erau sfinte; ele aparțineau Domnului! Și buzele lui Belșatar și buzele miilor mai mari ai lui abia s-au desprins de paharele din care au băut, când pierirea lor imediată a fost scrisă pe pereții palatului.

Dumnezeu a intervenit în Babilon. El a vegheat cu zel asupra vaselor sfințite. Erau numai lucruri materiale, dar ele ilustrau marea realitate din versetul nostru, că planul lui Dumnezeu în legătură cu Adunarea era s-o sfințească, s-o despartă de iudei și de păgâni spre a fi folosită de El Însuși și ca mărturie proprie în lumea aceasta. Gândesc că și în glorie va fi adevărat, că

Adunarea va avea locul ei propriu și exclusiv. Adunarea nu va dispărea printre răscumpărării din zilele Vechiului Testament, ci sfințirea ei deosebită pentru Domnul Isus Hristos, altfel decât a celorlalți sfinți cerești, va fi vizibilă în glorie. Adunarea va avea întotdeauna locul ei propriu deosebit. Vom reveni mai târziu la acest adevăr. Dar să ne gândim că aici și acum Adunarea, inclusiv toate mădularele – și dacă tu ești un mădular al trupului lui Hristos, aceasta este valabil și pentru tine – devin sfințite, că era planul lui Hristos, atunci când S-a dat pe Sine pentru Adunare, s-o pună cu totul deoparte din lume și din tot ce aparține de ea.

Dacă cineva din poziția Adunării se întorcea înapoi la iudaism, el răstignește din nou pe Fiul lui Dumnezeu și Îi aducea ocară publică. Era o respingere conștientă a sfințirii prin sângele legământului și a locului de despărțire, pe care Hristos l-a obținut pentru Adunare prin moartea Sa ispășitoare (Evrei 10.29). Și astfel acest plan al sfințirii revine la noi în mod practic. Noi nu putem avea nimic cu lumea, nici cu păgânismul și nici cu iudaismul. Noi ne dăm cu oroare înapoi de la orice formă și dinaintea oricărei forme de vrăjmășie față de Dumnezeu și de Hristos și față de Cuvântul lui Dumnezeu din cauza locului pe care ni l-a dat Hristos. Noi am fost sfințiți, și noi trebuie să păstrăm această sfințire, deoarece El este sfânt și planul lui este să ne sfințească. Aceasta este natura, natura sfântă atribuită Adunării prin chemarea ei. „Chemarea sfântă” este amintită și în alte locuri (2 Timotei 1.9).

Curățirea Adunării

Dar urmează mai mult, și aceasta este curățirea Adunării. Observă ordinea: sfințirea este înaintea curățirii. Aceasta ne învață că Hristos ne cheamă la Sine Însuși și că El ne face ai Săi înainte ca El să înceapă să lucreze în noi. Domnul știe foarte bine ce suntem noi din natură, noi suntem opusul a ceea ce este sfânt. Prin natura și viața noastră suntem pătați; însă Domnul Își pune semnul pe noi ca pe aceia care sunt ai Săi, și noi suntem sfințiți. Însă după aceea El începe să acționeze în noi, ca să ne facă demni de locul pe care El ni l-a dat.

Un om blajin, bogat poate merge într-un cartier al mizeriei și să aleagă un tânăr sărac, jerpelit, ca să-l adopte ca fiu al său. El spune: pentru propria mea plăcere doresc să fac acest tânăr repudiat moștenitor al averii mele. – Deci, el scoate pe acest tânăr pentru sine însuși din zdrențele și mizeria lui și din toate împrejurările lui dezastruoase, în care a crescut, din deformările care au avut loc asupra aptitudinilor lui morale și spirituale prin împrejurările în care s-a aflat. Binefăcătorul știa toate acestea, dar a făcut totuși această alegere: voi lua pe acest tânăr ca fiu al meu. Și el îl ia. Îl lasă el să rămână așa cum este? Poate el duce pe acest tânăr în casa lui și să-l prezinte ca fiu al lui în înfățișarea care o are? El trebuie să-l curețe. Trebuie să-l educe. El trebuie să-l desprindă de toate obiceiurile și legăturile lui de odioasă. El trebuie să-l aducă într-o astfel de stare care face onoare poziției pe care i-a dat-o.

Și așa este cu păcătoșii dintre păgâni și iudei, pe care Domnul i-a chemat să fie parte a Adunării Sale. El i-a pus deoparte pentru Sine. El l-a apucat pe Saul, prigonitorul, batjocoritorul, pe acela care Îl ura din adâncul inimii, și El l-a chemat pentru Sine; dar El l-a curățit. Acea ură împotriva lui Hristos a fost transformată în dragoste arzătoare pentru Hristos. În loc să prigonească pe cei care aparțineau lui Hristos, el le-a slujit și și-a dat viața pentru a le

sluji. A avut loc o transformare. Toate lucrurile vechi au trecut și ceva, care era nou, le-a luat locul. Aceasta era lucrarea lui Hristos. Acesta era felul în care El lucra la un mădular al trupului Său, și acesta este felul în care El lucrează astăzi la toate mădularele, „curățindu-le”, cum se spune, „prin spălarea cu apă prin Cuvânt”.

Veți vedea deci, că în versetul acesta nu este amintit sângele lui Hristos. Este „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său [al lui Dumnezeu], care ne curăță de toate păcatele”, aceasta este adevărat. Dar nu aceasta este învățătura aici. Aici este vorba de curățirea permanentă, care are loc în timpul actual. Domnul Isus, prietenii mei dragi tineri, vă are în mână. El vrea să vă educe; El dorește să vă crească pe căile Lui, acele căi care sunt în concordanță cu Duhul Său și cu voia Sa. Sunt lucruri în jurul vostru, în cuvintele voastre, în gândurile voastre, pe căile voastre și în legăturile voastre, care nu sunt plăcute pentru El; ele nu corespund voii Sale, și El dorește să ne curețe de ele. Și cum va face El aceasta? El o face prin Cuvântul Său. „Voi sunteți deja curăți din pricina cuvintelor pe care vi le-am spus”, a spus Domnul ucenicilor Săi. El i-a instruit multe luni. Le-a vorbit despre dragostea lui Dumnezeu și despre lucruri care aparțin împărăției lui Dumnezeu; și ei erau curăți în această dimensiune prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Însă această curățire este un proces, care are loc permanent, și aceasta ne arată importanța referirii permanente la Cuvântul Scripturii. Domnul Isus Hristos folosește Cuvântul Său scris, ca să ne arate unde suntem greșiți, ca să ne atingă conștiința și să ne trezească simțămintele. Vă amintiți de exemplul citat deseori despre Petru, care a tăgăduit pe Domnul. Și cu toate acestea Domnul i-a spus dinainte că Petru Îl va tăgădui cu jurământ și blestem. Chiar dacă cuvântul Său a ajuns la urechea lui Petru, el a dispărut totuși din conștiința lui, deoarece el gândea că un astfel de păcat nu ar fi posibil în cazul lui; Petru a afirmat realmente așa. El a spus că El nu ar tăgădui pe Domnul; însă Domnul a spus ce era adevărat. El cunoștea pe Petru mai bine decât se cunoștea Petru pe sine însuși. Și după aceea Petru L-a tăgăduit pe Domnul sub jurământ și blestem, așa cum Domnul a spus dinainte. Apoi, după a treia tăgăduire, citim, că Domnul „l-a privit pe Petru”; și rezultatul acestei priviri, pe care Domnul a aruncat-o asupra lui Petru, era, că „Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, a ieșit afară și a plâns cu amar”. Aici cuvântul a curățit inima lui Petru. Cuvântul i-a arătat că el era un apostol necredincios. El era o persoană nedemnă; el era nedemn să fie un ucenic al unui astfel de Om cum era Domnul Isus. El nu era demn de dragostea Lui, el nu era demn de încrederea acordată lui de Domnul. Ce folos poate aduce un om din rândul apostolilor, care poate să tăgăduiască Numele Stăpânului lui, și aceasta nu numai o singură dată? Ah, ce gânduri îngrozitoare și acuzatoare de sine au trecut prin capul lui Petru și au lovit conștiința lui, atunci când a ieșit afară și a plâns cu amar!

În felul acesta Domnul a curățit inima lui; dar El nu a terminat lucrarea Lui cu Petru, deoarece noi găsim, că Domnul Isus după învierea Sa S-a referit din nou pe malul lacului Ghenezaret la eșecul lui rușinos, așa cum avem notat în ultimul capitol al evangheliei după Ioan. Domnul a vorbit foarte blând cu Simon Petru, însă cuvântul Lui avea încă un caracter curățitor. El a spus: „Simone, Mă iubești? Mă iubești tu cu adevărat? Mă iubești tu din toată inima?” Și Petru a trebuit să privească în inima proprie, ca să vadă dacă dragostea lui era sau nu era

veritabilă; și când a privit în inima lui, a fost lovit ca de fulger. Ce am făcut eu în acea noapte a tăgăduirii? L-am tăgăduit cu jurământ și blestem. Este realmente adevărat, că Îl iubesc? Și în cele din urmă Petru s-a văzut constrâns să spună: „Doamne, Tu știi toate; Tu cunoști că Te iubesc. Nu pot spune foarte mult despre dragostea mea pentru Tine; dar Tu, Tu știi toate, cunoști că eu te iubesc cu adevărat în adâncul inimii mele”, și astfel a curățit Domnul pe Petru înainte de înălțarea Sa la cer prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Gândiți voi că această temă a fost tratată ca să ne amintim de faptele lui Petru, ca să știm adevărul despre Petru? Ea este un adevăr care se referă la fiecare din noi, care suntem în seara aceasta aici. Noi suntem capabili să facem ce a făcut Petru, și dacă nu suntem atenți ni se poate întâmpla ceva asemănător. Noi ne putem afla în împrejurări asemănătoare, și dacă suntem supuși încercării, și noi putem rata. Se poate ca atunci să spunem ceva care nu este adevărat și să luăm în gura noastră cuvinte pline de ocară împotriva Domnului Isus. Însă Domnul este foarte îndurător, și El va folosi Cuvântul Său ca să ne curețe și să ne restabilească, așa cum a făcut în cazul lui Simon Petru. Dar voi vedeți cât de important este să avem cuvântul Domnului în memorie. Petru l-a avut în memorie; chiar dacă nu l-a avut înaintea ochilor. A devenit însă conștient de el, atunci când Domnul l-a privit. Și la fel și voi trebuie să încercați să întipăriți Cuvântul lui Dumnezeu adânc în memorie. Voi trebuie să-L citiți și să vi-L însușiți; și apoi Domnul îl poate folosi în lucrarea Sa mare de curățire, pe care el o face asupra voastră ca parte a Adunării prin spălarea cu apă prin Cuvânt.

Hristos Își prezintă Adunarea glorificată

Acum ajungem în versetele următoare la soarta viitoare a Adunării:

Efeseni 5.27a: ... ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă,

Sau: o Adunare în glorie. Vrem să înțelegem foarte bine cuvântul acesta. Ce vrea să spună Domnul prin Duhul Său în versetul acesta prin cuvântul Adunare? Sunt aceia care în ziua de Rusalii au fost botezați într-un *singur* trup? Sunt numai aceștia? Sunt numai aceia care au trăit în zilele apostolice? Se referă numai la aceia care trăiesc astăzi? Nu. Totalitatea Adunării se compune din toți credincioșii începând de la Rusalii și până la revenirea Domnului Isus pentru sfinții Săi. Aceia care trăiesc la un moment dat pe pământ sunt numiți uneori trupul lui Hristos, însă aici este vorba de totalitatea Adunării ca fiind compusă din toți aceia care vor constitui Adunarea în glorie. Domnul S-a gândit la ei toți ca posesiune a Lui răscumpărată de El. De aceea trebuie să ținem seama că versetul acesta va avea împlinirea lui deplină și definitivă abia atunci când va veni Domnul și întreaga Adunare, indiferent dacă ei au adormit sau trăiesc, va fi răpită de pe pământul acesta în casa Tatălui în înălțime. Atunci El Își va prezenta Lui Însuși Adunarea glorificată. Aceasta va fi atunci când Domnul Isus Hristos va aduna la Sine și înaintea Lui întreaga Adunare. Ea se va afla atunci într-o stare de desăvârșire absolută și va arăta așa cum Hristos a creat-o pentru Sine Însuși, ea va fi lucrarea Lui personală, nepătată de lipsuri sau păcat.

În capitolul al doilea al cărții Geneza avem în cazul lui Adam și Eva un tablou al acestei desăvârșiri și părtășii. Știm că Dumnezeu a supravegheat pământul nou creat și toate animalele, care au fost aduse înaintea lui Adam, pentru ca el să le dea nume. Însă între toate acestea nu era nici un ajutor pentru Adam, nimeni, care să fie demn de locul care a fost dat lui Adam. Adam a fost așezat în lume, ca s-o administreze pentru Dumnezeu. Creaturile inferioare au fost supuse domniei lui, însă potrivit gândurilor lui Dumnezeu nu era bine că omul era singur. Era necesar ca el să primească o însoțitoare. Și între creaturile vii, pe care Dumnezeu le-a creat, nu era nici una, care potrivit părerii lui Dumnezeu era demnă să fie pusă alături de Adam. Și de aceea Dumnezeu a hotărât ca El Însuși să facă rost de o mireasă pentru Adam. Drept urmare El a făcut ca omul să cadă într-un somn adânc și din Adam a făcut-o pe Eva, femeia, în toată frumusețea și desăvârșirea ei inițială, căci păcatul nu pătrunsese încă în lume. Și când Adam s-a trezit din somn, mireasa lui era înaintea lui, în farmecul ei și în gloria ei, fără nici un fel de nedesăvârșire, complet nouă din mâinile lui Dumnezeu Însuși, creată prin înțelepciunea atotștiutoare a lui Dumnezeu într-un așa fel că ea era potrivită pentru soțul ei Adam și pentru țelurile demne ale dragostei lui.

Și astfel aici găsim o aluzie la acest eveniment. Crearea deosebită a Evei este o imagine pentru Adunare, care a fost creată pentru Hristos și care este rezultatul somnului de moarte adânc al Său, pe care El a îndurat-o. Și în gloria învierii Sale El găsește Adunarea în glorie alături de El, și El o prezintă pentru Sine glorificată, un ajutor pentru El, cineva care va ședea împreună cu El pe tronul Lui și va domni împreună cu El. Atunci lumi uimite vor privi la mireasa lui Hristos și vor preamări Numele Lui din cauza frumuseții și gloriei lui Hristos, care vor fi vizibile în Adunare.

Aceasta este priveliștea din viitor. Acesta este idealul care stă înaintea Domnului nostru binecuvântat ca Acela care iubește Adunarea și o sfințește. El are aceasta în plan, și în acest scop El îngrijește foarte bine Adunarea Sa și așteaptă de mulți ani și multe decenii, care trec, până va veni timpul lui Dumnezeu și El Însuși va prezenta Adunarea glorificată. „Fără nici o pată”, se spune, nici un cusur de vreo formă oarecare înăuntru, nici o necredincioșie în inimă, nici un sentiment îngrădit sub vreo formă; nimic nu va fi în sau la Adunare, care să fie incompatibil cu gloria lui Hristos, așa că atunci când Hristos în desăvârșirea absolută a dragostei Sale privește spre mireasă, tot ce vede la ea satisface ochii Lui.

Nici o pată sau zbârcitură

Efeseni 5.27b: ... neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci ca să fie sfântă, și fără cusur.

Ce imagine minunată este aceasta, prieteni dragi, al ultimului rezultat al șlefuirii divine, care are loc în liniște în lumea aceasta! Noi putem înțelege astfel de cuvinte numai prin credință și fără să le verificăm să le lăsăm să se cufunde în inimile noastre. Însă ele ne dau un cu totul alt tablou despre realitatea lucrurilor, decât acela pe care noi îl cunoaștem deseori, când ne strângem laolaltă, douăzeci sau mai multe persoane, dacă vreți, care frâng pâinea. Noi toți suntem slabi, toți avem defecte, toți suntem înclinați să greșim, niciunul dintre noi nu este

unul care poate fi mândru cu sine; și noi gândim: ce grămadă sărăcăcioasă suntem noi, și este adevărat, dar dacă citim versete ca acestea, vedem că lucrarea Domnului se exercită asupra noastră. Pe baza acestor cuvinte ne devine clar că în toată lumea are loc nu numai lucrarea Evangheliei, care cheamă bărbați păcătoși și femeie păcătoase la Adunare, ci și lucrarea Domnului Isus Hristos făcută în liniște, care sfințește, curăță și îngrijește foarte bine Adunarea și se preocupă de toți care sunt ai Săi și îi păzește să nu se îndepărteze de El.

Această lucrare a Domnului are loc permanent. Hristos face lucrarea Sa, chiar dacă noi ratăm să ne facem partea. Noi nu facem ce ar trebui să facem. Dacă ne apucăm să facem o lucrare pentru Domnul nostru, o facem foarte nedesăvârșit și nedemn. Nu este nici o îndoială cu privire la starea noastră de nerodire. Însă în timp ce noi suntem robi nefolositori, Domnul Isus Hristos este slujitorul desăvârșit. Deci dacă suntem apăsați, pentru că vedem eșecul în slujirea omenească, putem merge pe genunchi și mulțumi lui Dumnezeu că lucrarea mare, despre care este vorba, este făcută de Domnul Isus Hristos și că El o va duce la bun sfârșit. El o va desăvârși în glorie și la timpul potrivit va veni ziua descoperirii ei.

Și gândul bogat în binecuvântare pentru noi toți este, că în ziua aceea a triumfului și biruinței noi vom fi prezenți. Fiecare din noi, toți, care cunoaștem pe Domnul nostru, toți, care în momentul acesta suntem mădulare ale trupului lui Hristos, noi toți vom fi prezenți în ziua aceea a gloriei. Noi vom vedea pe Hristos în gloria Lui și Hristos va vedea gloria Lui în noi. El va vedea lucrarea pe care a făcut-o. El va vedea pe aceia, pe care El i-a scos afară, care erau murdari și pătați, luminând în gloria strălucitoare, pe care El le-a dat-o. „Le-am dat gloria, pe care Tu Mi-ai dat-o.” El va face ca acest cuvânt spus Tatălui Său să devină adevăr, și noi vom fi fără pată acolo. Noi vom fi sfinți și fără cusur. Dacă veți privi capitolul 1, veți găsi că și acolo se întâlnesc cuvintele „sfânt” și „fără cusur” (Efeseni 1.4), unde este vorba de noi personal. Este planul lui Hristos să aibă înaintea Lui persoane – ca persoane individuale și în părtășie – care sunt sfinte și fără cusur; și în acea ceată mare a răscumpăraților cei mai dragi pentru El vor fi aceia care constituie Adunarea.

Sfinții vechi-testamentali și Adunarea

Sunt unii care au gândit că noi, prin faptul că vorbim despre locul deosebit care a fost dat Adunării, degradăm pe sfinții Vechiului Testament, și ne punem pe noi mai presus de Avraam, de David și Isaia; însă un astfel de gând este complet greșit. Oricare are fi mândria religioasă, pe care noi am putea-o avea – și s-ar putea s-o avem, căci cei mai mulți dintre noi au puțin fariseism în ei înșiși, care mereu iese la iveală -, acolo nu va fi nici o mândrie. O stea poate să se deosebească de altă stea în strălucire, dar nu este nici o mândrie între stele, deoarece fiecare are locul pe care Dumnezeu i l-a dat pe firmament. Și la fel și noi vom avea locul pe care Dumnezeu ni-l dă conform planului Lui pe baza dragostei Lui și pe baza lucrării Sale pentru noi. Și inimile noastre vor fi atunci umplute complet cu laudă și adorare pentru El, din cauza gloriei pe care El ne-a dat-o. Dacă s-ar strecura un gând de mândrie, ar fi o pată, o zbârcitură, dar nouă ni se spune că nu va fi nici o pată și nici o zbârcitură.

Nu, locul deosebit al Adunării este acela pe care Dumnezeu i l-a rânduit în planul Său veșnic; și motivul pentru această diferențiere constă în caracterul deosebit al Adunării, și anume, că ea crede în Hristos în timpul lepădării Sale. Israel va ajunge mai târziu la binecuvântare, și în ziua gloriei lui Hristos va fi pe pământ, când El va fi descoperit în glorie înaintea acestei lumi. Sfinții Vechiului Testament au crezut în Hristos, înainte ca El să vină; însă însușirea mare a Adunării este că Adunarea Îl iubește în timp ce lumea Îl urăște, când pentru un om lumesc nu este nimic mai repudiabil ca Numele lui Hristos. Noi punem pe Hristos pe primul loc, noi ne plecăm genunchii înaintea Lui, noi Îl adorăm, noi Îl onorăm, ne gândim la El în moartea Lui, Îi slujim în fiecare zi. Da, când mâncăm și bem, o facem în Numele Său. Isus Hristos înseamnă totul pentru noi. Și deoarece Adunarea crede în Hristos și suferă cu Hristos în ziua lepădării Sale, Dumnezeu în planurile și căile Lui drepte dă Adunării locul cel mai sublim al legăturii nuptiale cu Hristos în glorie.

Această învățătură este cu adevărat adevărată, deoarece o găsim în Scriptură. De aceea ea ar trebui să aibă efectul ei corect asupra noastră, și indiferent dacă tu o înțelegi sau nu complet, poți vedea desigur că Adunarea are un viitor mare și minunat. De aceea este un viitor minunat pentru tine și pentru toți care sunt legați cu tine. Asupra ta este o mare responsabilitate cu privire la ce fel de persoană ar trebui să fi în lumea aceasta, dacă aceasta este adevărat. Dacă aceasta va fi poziția ta mai târziu în gloria cerească, ce fel de persoană ar trebui să fi tu acum pentru Hristos Isus? Dacă El te-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru tine, așa cum a făcut pentru Adunarea Sa, ce I-ai dat tu în schimb? Ce Îi dai tu zi de zi pentru aceasta? Cum încerci să răsplătești dragostea Lui?

Domnul nu a lăsat aceste lucruri să fie complet acoperite cu un văl, ca să le dezvăluie atunci când ne va lua acasă în Casa Tatălui. El va avea să ne descopere multe taine, când vom fi acolo, însă aceasta ne-a descoperit acum, în timp ce noi suntem încă în lumea aceasta. Aceasta a făcut El, pentru ca tu și eu să ne putem dedica Lui cu intimitate, în timp ce așteptăm revenirea Lui. Facă El, ca acesta să fie rodul în inimile noastre ale tuturor al descoperirilor Sale minunate, din pricina Numelui Său.

Prelegerea a 4-a „Christ and His Love, Care, and Purpose for His Church“ din seria de prelegeri *Christ and His Church* ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.